

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Markovej a členiek senátu JUDr. Dariny Ličkovej a JUDr. Kataríny Pramukovej v právnej veci žalobcu **JUDr. M. L.**, N., správcu konkurznej podstaty úpadcu P. O., a. s. v likvidácii, D.D.D., proti žalovaným 1/ **A. O.**, s. r. o., D.D.D., zastúpenému advokátom JUDr. M. J., Advokátka kancelária D.M., 2/ **A. O. D.**, L. a 3/ **P. B.**, podnikajúcemu s dodatkom E., s miestom podnikania D.M., zastúpenému advokátom JUDr. J. P., D.R., **o určenie neplatnosti právneho úkonu**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. septembra 2009, č. k. 35 Cbi 49/05-147, takto

r o z h o d o l :

Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. septembra 2009, č. k. 35 Cbi 49/05-147 sa **p o t v r d z u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti dodatku č. 2 k spoločenskej zmluve spoločnosti A. O., s. r. o., D.D.D.. O trovách konania si poukazom na ustanovenie § 151 ods. 3 O. s. p. vymienil rozhodnúť samostatným rozhodnutím po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že po posúdení dodatku č. 2 k spoločenskej zmluve spoločnosti A. O., s. r. o., D., zistil, že jeho obsahom je vklad žalobcu ako spoločníka, ktorý je nepeňažným vkladom a žalobca sa ho zaviazal vložiť do spoločnosti žalovaného 1/ a podieľať sa ním na výsledku podnikania žalovanej

spoločnosti. Takýto vklad, ktorý má charakter nepeňažného vkladu, musí byť podľa § 52 ods. 2 Obchodného zákonníka, platného v čase podpísania dodatku č. 2 ocenený, pretože súčet hodnôt vkladu, určuje výšku základného imania spoločnosti. Rozhodnutie o zvýšení základného imania, patrí do pôsobnosti valného zhromaždenia a táto pôsobnosť je stanovená obligatórne v § 125 ods. 1 písm. e/ Obchodného zákonníka. Takéto oprávnenie nemôžu spoločníci v spoločenskej zmluve previesť na iný orgán spoločnosti. Jedným z najdôležitejších oprávnení valného zhromaždenia je oprávnenie zmeniť spoločenskú zmluvu v prípadoch, kedy to dovoľuje zákon, a medzi ktoré prípady nesporne patrí aj zníženie a zvýšenie základného imania.

Podľa § 143 ods. 2 a 3 Obchodného zákonníka sa záväzok k novému vkladu treťou osobou, ktorá dovtedy spoločníkom spoločnosti nebola, preberá písomným vyhlásením, v ktorom záujemca musí vyhlásiť, že pristupuje k spoločenskej zmluve. Podpis záujemcu musí byť úradne overený. Súd dospel k záveru, že v danom prípade nejde o jednostranný úkon, ale o zmluvu, ktorá musí spĺňať zákonom stanovené podstatné náležitosti a musí byť v písomnej forme s overenými podpismi nového pristupujúceho spoločníka v spoločnosti s ručením obmedzeným.

Pokiaľ ide o obsah, ktorý žalobca namietal, a ktorý podľa neho je v rozpore so zákonom, súd uviedol, že žalobca tieto tvrdenia žiadnym spôsobom nepreukázal. Po preskúmaní obsahu právneho úkonu-písomného prehlásenia o vklade žalobcu do spoločnosti žalovaného 1/ dospel k záveru, že právny úkon vkladu je v súlade s ustanoveniami § 63 a § 143 Obchodného zákonníka, v dôsledku čoho dodatok č. 2 k spoločenskej zmluve nie je právnym úkonom absolútne neplatným. Uviedol, že v čase podpísania dodatku č. 2 bol žalobca nesporne vlastníkom nehnuteľností, ktoré do majetku žalovaného 1/ vkladal a na tejto skutočnosti nič nezmení ani to, že podpisy zmluvných strán boli overené neskôr, pretože účinky prechodu vlastníckeho práva boli v dodatku č. 2 dohodnuté s odkladacou podmienkou tak, že tieto nastanú až dňom povolenia vkladu do katastra.

Ďalej poukázal na výpis z obchodného registra Okresného súdu v Ž., z ktorého je zrejmé, že zvýšenie základného imania na základe dodatku č. 2 bolo do obchodného registra zapísané, takže okresný súd pri zápise mal k dispozícii všetky relevantné dôkazy, ktoré sa pre zápis zvýšenia základného imania podľa § 27 a nasl. Obchodného zákonníka, platného v tom čase, vyžadovali. Súd uzavrel, že po právoplatnosti uznesenia, ktorým súd povolil zápis

zvýšenia základného imania do obchodného registra, nie je možné rozhodnúť o tom, žeby mohlo byť takéto uznesenie valného zhromaždenia, ktoré odsúhlasilo vklad do spoločnosti s ručením obmedzeným neplatné a následne by mala byť neplatná aj dohoda o vklade. Ďalej uviedol, že v čase podpísania dodatku č. 2, ako aj v čase zápisu vlastníckeho práva v prospech žalovaného 1/ bol žalobca vlastníkom vložených nehnuteľností. Aj keď kúpna zmluva, predmetom prevodu ktorej bol ten istý majetok, bola zmluvnými stranami zrušená, na vlastníctvo žalovaného 1/ to nemá podstatný vplyv, pretože sa stal vlastníkom nehnuteľností na základe dodatku č. 2. Súd dospel k záveru, že dodatok č. 2 k spoločenskej zmluve, je platným právnym úkonom, a preto žalobu zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť, prípadne zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odvolaní uviedol, že naďalej tvrdí, že v čase podpisu dodatku č. 2, ktorý je právnym titulom prevodu nehnuteľnosti z majetku úpadcu do spoločnosti A. O., s. r. o., D., prevádzateľ a nový spoločník (úpadca), nebol vlastníkom nehnuteľností, ktoré boli predmetom dodatku č. 2, a preto s týmito nehnuteľnosťami úpadca nemohol disponovať v zmysle zásady - nikto nemôže previesť na iného viac práv, než má sám. Podľa žalobcu dodatok nebol podpísaný 22. apríla 1997, ale až v roku 1998, čo by malo vyplývať z osvedčenia doložky podpisu na dodatku č. 2 napr. u J. Š.. Taktiež spochybnil dátumy podpisov ďalších osôb na dodatku č. 2. Poukázal na ďalšiu skutočnosť a to uzavretie kúpnej zmluvy medzi tými istými účastníkmi 16. mája 1997, s povoleným vkladom 26. mája 1997. Z toho vyvodil, že počnúc dňom 26. mája 1997 nastali vecno-právne účinky tejto kúpnej zmluvy a trvali až do odstúpenia od zmluvy, ktoré bolo v katastri zapísané a následne povolená obnova konania s účinnosťou, nie skôr ako 1. júna 1998. Preto je toho názoru, že v období od 26. mája 1997 do 1. júna 1998, bol vlastníkom predmetných nehnuteľností kupujúci, teda žalovaný 1/. Žalobca ďalej tvrdí, že dodatok č. 2, bol účastníkmi skutočne podpísaný vtedy, ako boli jednotlivé podpisy osvedčené teda, 4. 5. 1998 resp. 27. 4. 1998, t. j. v čase, keď úpadca už nebol ich vlastníkom. Vzhľadom na uvedené pre posúdenie platnosti dodatku č. 2, považuje za potrebné skúmať oprávnenie disponovať s nehnuteľnosťou v čase, keď bol dodatok skutočne podpísaný a nie v čase, keď mali nastať vecno-právne účinky zmluvy.

Žalovaný 1/ vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal odvolanie podľa § 212 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

Žalobca neplatnosť dodatku č. 2 k spoločenskej zmluve o založení spoločnosti A. O., s. r. o., D., vyvodzuje v odvolacom konaní v prvom rade zo skutočnosti, že prevádzateľ a nový spoločník P. O., a. s., D. (úpadca), už nebol vlastníkom nehnuteľností, ktoré boli predmetom dodatku č. 2, a preto s týmito nehnuteľnosťami nemohol disponovať v zmysle zásady „nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ispo habet.“ Aj keď je dodatok č. 2 podpísaný účastníkmi 22. apríla 1997, žalobca je toho názoru, že bol podpísaný až v roku 1998, čo má nepriamo vyplývať z osvedčovacej doložky. Vytýka súdu prvého stupňa, že sa nevysporiadal so skutočným dátumom podpisu dodatku.

K otázke platnosti dodatku súd prvého stupňa vyslovil jednoznačný záver, že P. O., a. s. bol nesporne vlastníkom nehnuteľností, ktoré do majetku žalovaného 1/ vložil a na tejto skutočnosti nič nezmení ani to, že podpisy zmluvných strán boli overené neskôr. Odvolací súd sa stotožňuje s týmto právnym záverom súdu prvého stupňa. Nemôže súhlasiť s odvolateľom, že dodatok bol podpísaný až v roku 1998, kedy boli podpisy účastníkov overené. Podľa § 58 Notárskeho poriadku legalizáciou notár alebo ním poverený zamestnanec osvedčuje, že osoba, ktorej podpis má byť osvedčený v jeho prítomnosti listinu vlastnoručne podpísal alebo podpis na listine pred ním uznal za vlastný. Zrejme ušlo pozornosti odvolateľa, že účastníci v osvedčovacej doložke „uznali podpis na tejto listine za svoj vlastný“ a že v doložke je vyškrtnutá možnosť „vlastnoručného podpisu pred notárom“. Skutočnosť, že J. Š., O. K. a Ľ. H. uznali podpis na dodatku č. 2 za vlastný podpis v roku 1998 nie je bez ďalšieho dôkazom o tom, že dodatok bol nimi podpísaný v roku 1998 a nie 22. apríla 1997, ktorý dátum uviedli pri svojich podpisoch. Keďže žalobca iný dôkaz na preukázanie svojho tvrdenia nepredložil, odvolací súd tejto námietke nevyhovел.

Pokiaľ ide o ďalšie skutočnosti namietané žalobcom v konaní na súde prvého stupňa, že dodatok č. 2 k spoločenskej zmluve odporuje ustanoveniam Obchodného zákonníka a zároveň sa prieči dobrým mravom, v tomto smere súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. So skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa sa odvolací súd plne stotožňuje a na ne poukazuje.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa ustanovenia § 219 O. s. p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval, lebo podľa ustanovenia § 224 ods. 4 O. s. p. aj o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa v rozhodnutí o trovách, ktoré si vyhradil v zmysle ustanovenia § 151 ods. 3 O. s. p.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 25. marca 2010

JUDr. Anna Marková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Štofániková